

[Hans Kjær.]

ningsforetagender i folketinget, at regeringen kan nu ikke frasige sig sit ansvar for, at det er gået sådan. Der er talt besparelser herinde i meget, meget lange tider. Vi har haft en rum tid efter finanslovsforslagets første behandling, og det er regeringens ansvar, at arbejdet først kommer i gang på så sent et tidspunkt, at arbejdsformen bliver noget uoverskuelig.

Men jeg vil da også gerne sige, at der efter min opfattelse kom resultat ud af processen. Det finder jeg indiskutabelt på baggrund af den kendsgerning, at regeringen under første behandling ikke levede meget håb om yderligere besparelser, specielt ikke da statsministeren tog ordet sent under debatten. Vi fik noget at vide om det selvfølgelig ved nye olympiske rekorder. Man må vel også sige, at regeringens udspil af 9. februar på 142 mill. kr. heller ikke levede meget håb om yderligere besparelser. Men nu har regeringen altså trinvis arbejdet sig op til at stå for ændringsforslag, der betyder besparelser i dette finanslovsforslag på rundt 1 milliard kr.

Det må vel også konstateres som et resultat, at SF er trukket med op. Det er vel det rigtige udtryk at anvende, at de er trukket med op fra nul besparelser til den omtalte milliard kroner. Jeg synes også, det hører med i de positive træk, at en del spareforslag ganske uanset paterniteten har kunnet finde fælles støtte. Men det er klart, at ud fra den målsætning, der ligger til grund for mit partis forslag — hr. Lysholt Hansen sagde, at der var et svælg imellem vores udspil, og den opfattelse kan jeg dele — må vi beklage dybt, at den økonomiske politik, der tegner sig på baggrund af de af regeringen med SF's tilslutning stillede forslag, langtfra er tilstrækkelig til at sikre befolkningen imod nye indgreb senere og slet ikke kan give begrundet håb om den skattelettelse, vi anser for nødvendig.

Dertil kommer, at regeringen ud over de rent konkret udarbejdede forslag har indbygget en række hensigter og forpligtelser.

Blandt dem er der gode hensigter, som vi har tilsluttet os, hensigter, som i høj grad har sammenfald med ting, som jeg på mit partis vegne nævnte under første behandling her i salen, men der er også et afsnit, som ikke kan finde støtte i mit parti, og det er først og fremmest afsnittet om skatteforhøjelser. Hr. Lysholt Hansen redegjorde helt loyalt for den forskel, der bestod i at regeringen ville indføre skatteforhøjelser og det konservative folkeparti sigtede mod skattelettelser. For at der ikke skal være misforståelser, vil jeg understrege, at den stramning, vi har foreslået, jo får fuld virkning, fordi vores forslag om at sænke skatterne først får virkning fra 1. januar 1974. Men det er naturligvis en ganske afgørende forskel, om man ønsker skatteforhøjelser, eller man ønsker skattelettelser. Jeg tror, der i befolkningen er en bred enighed med os i, at det ikke ligefrem er skatteforhøjelser, der sukkes efter i øjeblikket.

Vi har fået hele denne behandlingsform i de to udvalg, finansudvalget og det politisk-økonomiske udvalg, og det er under det alvorlige tidspres mundet ud i finansudvalgets tillægsbetænkning; men den må sammenholdes af dem, der vil sætte sig mere ind i disse ting, med den beretning, som blev afgivet fra det politisk-økonomiske udvalg. Det er jo et ganske overvældende stort antal ændringsforslag inden for betænkningen og uden for betænkningen samt underændringsforslag uden for betænkningen, der er kommet ud af alt dette, og der knytter sig den interessante omstændighed til det, at den tekniske løsning, man måtte anvende for at overføre spareforslagene til finanslovs-teknik, simpelt hen var at opfinde en ny slags konto. Det har vi alle benyttet os af, det kommer jeg tilbage til senere.

Når jeg nævner det nu, er det fordi selv dette betydelige antal ændringsforslag i realiteten dækker over væsentlig flere detaljer i forslagene, som for en stor dels vedkommende har måttet samles sammen i det, man kunne kalde for puljeforslag, simpelt hen fordi det ikke lader sig gøre at føre dem